

Arrest

nr. 240 781 van 14 september 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2019.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 24 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, A.F.K., die volgens haar verklaringen op 20 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 21 augustus 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 17 maart 2016 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 11 oktober 2016, nr. X).

1.2. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 12 juni 2017 België opnieuw is binnengekomen, diende op 13 juni 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen op 5 en 29 december 2016 in Duitsland (Eurodac). Op 29 juni 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.3. Verzoekster diende op 17 april 2018 een derde verzoek in om internationale bescherming. Op 10 augustus 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 13 december 2018, nr. X).

1.4. Op 8 februari 2019 diende verzoekster een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 4 juli 2019 beviel verzoekster in België van een dochter, S. Op 22 augustus 2019 verklaarde de commissaris-generaal het verzoek onvankelijk.

1.5. Op 11 december 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 11 december 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing in hoofdte van verzoekster die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 08/02/2019
Overdracht CGVS: 19/07/2019*

U had op 1 oktober 2019 van 9.20 uur tot 10.44 uur een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. U werd bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is en vanaf 9.39 uur ook door uw advocaat, meester Catherine Smekens loco meester Hajarpi Chatchatrian.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en tot de Sheikhal-clan te behoren. U bent afkomstig uit het dorp Halgan. U bent getrouwd en kreeg in 2004 een dochter. In 2006 scheidde u van uw man waarna u uw dochter niet meer hebt gezien. In 2014 trouwde u in het geheim met een andere man. U raakte zwanger. De familie van uw man eiste de bruidsschat terug. Uw vader trachtte u te overtuigen terug naar uw eerste man te gaan. Uit angst voor uw vader en Al-Shabaab, die u ter dood veroordeelde, bent u gevlucht. U vertrok uit Somalië op 2 juni 2015 en kwam op 20 augustus in België aan. U diende op 21 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legde u een medisch attest neer met betrekking tot uw besnijdenis en medische documenten aangaande problemen aan uw schildklier.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 17 maart 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw nationaliteit en herkomst uit het dorp Halgan in de provincie Hiraan van Somalië. U diende een beroep in tegen deze beslissing op 21 april 2016, wat op 11 oktober 2016 verworpen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 3 december 2016 verliet u België en ging u naar Duitsland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Na 7 maanden kreeg u van de Duitse autoriteiten te horen dat België verantwoordelijk was voor uw verzoek om internationale bescherming. U diende op 13 mei 2017 voor de tweede keer een verzoek om internationale bescherming in in België. In het kader van uw tweede verzoek stelde u nog steeds te vrezen voor Al-Shabaab. U beweerde dat de groepering op zoek is naar u, dat ze uw nicht uit Halgan hebben opgebeld en bedreigd, en dat uw broer in november 2016 vermoord werd door gemaskerde mannen. U haalde ook aan dat u niet alleen internationale bescherming aanvraagt omdat u niet kan terugkeren naar uw land maar ook omdat u geen verblijfplaats hebt. U legde geen documenten neer ter staving van uw tweede verzoek. Het CGVS nam uw verzoek op 29 juni 2017 niet in overweging omdat u geen elementen aanbracht die de beoordeling van uw eerste verzoek in een ander daglicht konden plaatsen.

In juni 2017 reisde u met uw huidige echtgenoot M.Y.M. (O.V. (...)) per trein van Antwerpen naar Ingelheim (Duitsland), waar u beiden een verzoek om internationale bescherming indienden. In Duitsland kreeg u te horen dat u naar België moest terugkeren, wat u ook deed in april 2018.

Op 17 april 2018 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in België. In uw derde verzoek bleef u bij uw eerder aangehaalde vrees voor Al-Shabaab en uw vader. U vroeg tevens bescherming omdat u en uw ongeboren kind ziek zijn. U vreesde ook dat uw ongeboren dochter in geval van terugkeer besneden zal worden. U legde zelf geen documenten neer en verwees naar het medisch dossier dat uw echtgenoot in zijn vijfde verzoek neerlegde. U beviel op 11 mei 2018 van een dochter Sa., die kort na de geboorte op 27 mei 2018 overleed. Op 10 augustus 2018 verklaarde het CGVS uw derde verzoek niet ontvankelijk omdat u geen elementen aanbracht die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht konden plaatsen noch in aanmerking kwamen voor internationale bescherming. De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS in beroep op 13 december 2018.

Na deze beslissing bleef u in België en op 8 februari 2019 dient u samen met uw man een nieuw verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. U bent op dat moment 4 maanden zwanger. U verklaart bij de DVZ op 17 juli 2019 dat u bevallen bent van een derde dochter, S., op 4 juli 2019. U vraagt in uw vierde verzoek bescherming voor haar omdat u vreest dat ze genitale verminking zal ondergaan bij terugkeer. Voor het overige blijft in uw vierde verzoek bij uw eerdere verklaringen over uw herkomst uit Halgan en uw eerder aangehaalde problemen. Op 22 augustus 2019 verklaart het CGVS uw vierde verzoek ontvankelijk. U legt ter ondersteuning van uw vierde verzoek in een kopie neer van uw Bijlage 26quinquies.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd uw dochter S. door u uitdrukkelijk en integraal betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document "Bijlage 26quinquies", aangepast op 17 juli 2019 en in de brief van de DVZ van diezelfde datum waarin gemeld wordt dat S. de asielprocedure van u volgt. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 1 oktober 2019 (CGVS, p. 4-5) vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking.

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochter S. te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Uit het onderzoek van uw tweede verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

In geval van terugkeer naar Somalië verklaart u Al-Shabaab en uw familie te vrezen en verwijst daarbij naar de verklaringen die u daarover aflegde in uw eerste verzoek (Verklaring Volgend Verzoek dd. 17.07.2019, punt 15; CGVS p. 9). In het kader van uw vorige verzoeken oordeelde zowel het CGVS als de RvV dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven omdat deze onlosmakelijk verbonden zijn met uw al evenmin geloofwaardig geachte herkomst uit en nationaliteit van Somalië. Wanneer het CGVS u tijdens het persoonlijk onderhoud confronteert met deze conclusies over uw herkomst en woonplaatsen, blijft u volhouden dat u geboren en getogen bent in Halgan en daar uw hele leven hebt gewoond (CGVS 2019, p. 3, 9). Het louter vasthouden aan uw eerdere beweringen over uw herkomst volstaat allerm minst om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid over uw herkomst en nationaliteit.

U haalt u ook aan dat u de intentie hebt om een hersteloperatie te ondergaan omwille van uw genitale verminking en de fysieke problemen die u daardoor ervaart (CGVS 2019, p. 6-7). Bij de DVZ koppelde u daar ook een vrees voor herbesnijdenis aan bij terugkeer, omwille van het maatschappelijke stigma dat op hersteloperaties/ defibulatie rust.

U laat echter na te concretiseren op welke manier uw familie of de gemeenschap te weten zou komen dat u geheel gedefibuleerd zou zijn en gaat ook voorbij aan het feit dat u eerder gehuwd bent en nu een getrouwde vrouw bent (Verklaring Volgend Verzoek dd. 17.07.2019, punt 15). Uit de bijgevoede informatie blijkt dat van vrouwen na een eerste huwelijk niet verwacht wordt dat ze zich opnieuw laten vernauwen, ook niet als ze gescheiden zijn of weduwe zijn geworden. Er is voor hen geen enkele reden om zich voor te doen als maagd. Een bron stelt dat volwassen vrouwen ook niet onder druk worden gezet om een defibulatie ongedaan te maken en zich volledig of gedeeltelijk te laten herinfibuleren na een bevalling. Volgens haar is wat een volwassen vrouw doet na defibulatie persoonlijk en maakt ze haar eigen keuze zonder dat haar sociale omgeving haar onder druk zet. Gezien u verklaart dat u nog geen hersteloperatie hebt ondergaan en uw vrees evenmin niet concretiseert (CGVS 2019, p. 7), neemt het CGVS dit element niet in aanmerking bij de beoordeling van uw vrees bij terugkeer.

Daarnaast verwijst u naar uw dochter Sa., die kort na de geboorte het leven liet. U haalt aan dat u graag in België wil blijven omdat u hier een kind verloren hebt (CGVS 2019, p. 9). Het CGVS kan begrip opbrengen voor de gevoelens die met het verlies van uw dochter gepaard gaan. Desondanks moet het evenwel besluiten dat uw wens om in België te blijven om deze reden geen verband houdt met de criteria voor het toekennen van internationale bescherming.

In verband met uw minderjarige dochter S., die van Somali etnie is en waarvan u verklaart dat ze geboren is op 4 juli 2019 in Edegem, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Hoewel geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde Somalische nationaliteit van uzelf heb ik, rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage bij meisjes van Somali etnie, ongeacht het land waarvan zij afkomstig zijn, het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.”

Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: "Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is."

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Ter ondersteuning van uw vierde verzoek om internationale bescherming legt u medische attesten neer, waaruit blijkt dat u genitale verminking hebt ondergaan en uw dochter S. niet. Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan uw dochter S.. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.

Het document dat u ter ondersteuning neerlegt, namelijk een kopie van een duplicaat van Bijlage 26quinquies waarop uw dochter S., bijgeschreven werd kan niets aan de bovenstaande vaststellingen veranderen. Dit toont enkel aan dat u uw dochter betrokken hebt bij uw asielprocedure.

Ten slotte heeft het louter feit dat u de ouder bent van een dochter die in België als vluchteling werd erkend en van een dochter die volgens uw verklaringen in Zweden verblijft (CGVS 2019, p. 6-7, 9), geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.

Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijnen laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter S. bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.

De informatie waarop deze beslissing werd gebaseerd werd toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat mevrouw A.F.K. de ouder is van een minderjarig kind dat de vluchtelingenstatus heeft gekregen."

1.6. Verzoeker, M.Y.M., die volgens zijn verklaringen op 10 mei 2015 België is binnengekomen, diende op 11 mei 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 januari 2016 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 4 juli 2016, nr. 171 247).

1.7. Op 24 oktober 2016 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 25 november 2016 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.8. Verzoeker diende op 1 juni 2017 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 15 juni 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.9. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 12 december 2017 België opnieuw is binnengekomen, diende op 13 december 2017 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 14 december 2016 in Duitsland (Eurodac). Op 15 januari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.10. Verzoeker diende op 17 april 2018 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 22 januari 2018 in Duitsland (Eurodac). Op 10 augustus 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 13 december 2018, nr. 213 954).

1.11. Verzoeker diende op 8 februari 2019 een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 21 augustus 2019 verklaarde de commissaris-generaal het verzoek ontvankelijk.

1.12. Op 11 december 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 11 december 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing in hoofdte van verzoeker die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 08/02/2019
Overdracht CGVS: 19/07/2019*

U had op 1 oktober 2019 van 11.10 uur tot 11.50 uur een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. U werd bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is en uw advocaat, meester Catherine Smekens loco meester Hajarpi Chatchatrian.

A. Feitenrelaas

Op 10 mei 2015 kwam u in België aan en op 11 mei 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit de wijk Bullo Qulo in de stad Baardheere en tot de minderheidsgroep Tumaal te behoren. U verklaarde omwille van uw afkomst als Tumaal ernstig gediscrimineerd te worden. Daarnaast verklaarde u tot de doodstraf te zijn veroordeeld door Al-Shabaab omdat u weigerde met hen samen te werken. Omdat uw broer per ongeluk een jongen van de Marehancan vermoordde en vervolgens vluchtte, vreest u bovendien het slachtoffer te zullen worden van bloedwraak. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) genomen op 19 januari 2016. Het CGVS hechtte immers geen geloof aan uw Somalische nationaliteit en beweerde herkomst uit Baardheere, Somalië. Op 19 februari 2016 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een beroep in tegen deze beslissing. De RvV oordeelde bij arrest (arrestnr. 171247) van 4 juli 2016 dat geen geloof kon gehecht worden aan uw voorgehouden herkomst uit Baardheere, Somalië.

U keerde niet naar uw land van herkomst terug en diende op 24 oktober 2016 een tweede verzoek in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 26 oktober 2016) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste verzoek aflegde. Op 28 november 2016 besliste het Commissariaat-generaal uw tweede verzoek niet in overweging te nemen. U ging niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS.

Op 12 december 2016 vertrok u met de bus naar Duitsland, waar u in Giessen een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef vier maanden in een opvangcentrum te Ingelheim. Conform de Dublinverordening werd uw verzoek overgenomen door België. Op 31 mei 2017 werd u door de politie van Duitsland naar België begeleid. Tijdens deze periode keerde u niet naar uw land van herkomst terug. Op 1 juni 2017 diende u een derde verzoek in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste en tweede verzoek aflegde. U verklaart dat u vreest gedood te worden door de meerderheidsclan Marehan omdat u tot de minderheidsgroep Tumaal behoort. U verklaarde daarnaast dat uw echtgenote, Gadra Ibrahim Hassan, in maart 2017 aan ziekte overleden is. Op 15 juni 2017 besliste het Commissariaat-generaal uw derde verzoek niet in overweging te nemen. U ging niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS.

U nam op 27 juni 2017 de trein naar Ingelheim (Duitsland), waar u op 28 juni 2017 opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef er in een opvangcentrum en huwde in Ingelheim met A.F.K. (O.V. (...)). Op 12 december 2017 werd u door de Duitse politie terug naar België gebracht. Op 13 december 2017 diende u een vierde verzoek in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op dat moment was uw vrouw 3 maanden zwanger. Uit uw verklaringen blijkt dat u blijft bij uw beweringen uit uw eerdere verzoeken. U voegt hieraan toe dat uw moeder door leden van de clan Marehan uit haar huis verjaagd is, omdat deze naar u op zoek waren. Deze clanleden verklaarden dat ze u onmiddellijk zouden doden als ze u zouden vinden. U legde geen nieuwe documenten voor ter staving van uw asielaanvraag. Op 15 januari 2018 besliste het Commissariaat-generaal uw vierde verzoek niet in overweging te nemen. U ging niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS.

In januari 2018 reisde u met de trein van Antwerpen naar Ingelheim (Duitsland), waar u nogmaals een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 22 maart 2018 kreeg u daar een negatieve beslissing. Vervolgens keerde u met de trein terug naar België. Op 17 april 2018 diende u een vijfde verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verwees hierin naar uw eerder aangehaalde asielmotieven. Voor het overige stelde u dat u intussen gehuwd bent en uw vrouw zwanger was van een dochter. U vreesde dat uw dochter in geval van terugkeer naar Somalië besneden zou worden en dat zij gedood zou worden door de Marehan-clan. U legde de resultaten van een vaderschapstest neer samen met een aantal medische documenten waarmee u wilde aantonen dat uw vrouw en uw ongeborn dochter ziek waren. Uw vrouw beviel op 11 mei 2018 van een dochter Sa., die kort na de geboorte op 27 mei 2018 overleed. Op 10 augustus 2018 verklaarde het CGVS uw derde verzoek niet-ontvankelijk omdat u geen elementen aanbracht die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht konden plaatsen noch in aanmerking kwamen voor internationale bescherming. De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS in beroep op 13 december 2018.

Na deze beslissing bleef u in België en op 8 februari 2019 dient u samen met uw echtgenote een nieuw verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Uw vrouw is op dat moment 4 maanden zwanger. U verklaart bij de DVZ op 17 juli 2019 dat uw vrouw bevallen is van een derde dochter, S., op 4 juli 2019. U vraagt in uw zesde verzoek bescherming voor haar omdat u vreest dat ze genitale verminking zal ondergaan bij terugkeer. Voor het overige blijft u in uw zesde verzoek bij uw eerdere verklaringen over uw herkomst uit Bardhere en uw eerder aangehaalde problemen. Ter staving van zesde verzoek legt u de geboortektes van uw twee dochters voor en de overlijdensakte van Sa.. Op 22 augustus 2019 verklaart het CGVS uw zesde verzoek ontvankelijk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd uw dochter S. door u uitdrukkelijk en integraal betrokken in elke etappe van dit verzoek. U verwijst namelijk uitdrukkelijk naar haar in de Verklaring Volgend Verzoek van 17.07.2019 (punt 12 en 15). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 1 oktober 2019 (CGVS, p. 5-6) vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking.

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochter S. te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Uit het onderzoek van uw tweede verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

In geval van terugkeer naar Somalië verklaart u Al-Shabaab en de Marehanclan te vrezen en verwijst daarbij naar de verklaringen die u daarover aflegde in uw eerste verzoek (Verklaring Volgend Verzoek dd. 17.07.2019, punt 15; CGVS p. 9). In het kader van uw vorige verzoeken oordeelde zowel het CGVS als de RvV dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven omdat deze onlosmakelijk verbonden zijn met uw al evenmin geloofwaardig geachte herkomst uit Baardhere in Somalië. Wanneer het CGVS u tijdens het persoonlijk onderhoud confronteert met deze conclusies over uw herkomst en woonplaatsen, blijft u volhouden dat u geboren en getogen bent in Baardhere en daar uw hele leven hebt gewoond (CGVS 2019, p. 3, 9). Het louter vasthouden aan uw eerdere beweringen over uw herkomst volstaat allerminst om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid over uw herkomst.

Daarnaast verwijst u naar uw dochter Sa., die kort na de geboorte het leven liet. U haalt aan dat u graag in België wil blijven omdat u hier een kind verloren hebt en Sa. hier begraven werd (CGVS 2019, p. 6). Het CGVS kan begrip opbrengen voor de gevoelens die met het verlies van uw dochter gepaard gaan. Desondanks moet het evenwel besluiten dat uw wens om in België te blijven bij de begraafplaats van uw dochter geen verband houdt met de criteria voor het toekennen van internationale bescherming.

In verband met uw minderjarige dochter S., die van Somali etnie is en waarvan u verklaart dat ze geboren is op 4 juli 2019 in Edegem, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Hoewel geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde herkomst uit Baardhere heb ik, rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage bij meisjes van Somali etnie, ongeacht het land of de plaats in Somalië waarvan zij afkomstig zijn, het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat uw vrouw die van Somali etnie is zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan heeft, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de

bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.”

Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des koningen elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Ten slotte heeft het louter feit dat u de ouder bent van een dochter die in België als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.

Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijnen laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter S. bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.

De informatie waarop deze beslissing werd gebaseerd werd toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat de heer M.Y.M. de ouder is van een minderjarig kind dat de vluchtelingenstatus heeft gekregen.”

2. Over de rechtspleging

Mevrouw A.F.K. (verzoekster) (RvV 242 693) is de echtgenote van de heer M.Y.M. (RvV 241 955). Verzoekers beroepen zich blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en de verzoekschriften grotendeels op dezelfde motieven. Met het oog op een goede rechtsbedeling en gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de voormelde zaken dan ook gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikelen 48/3, 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011

Schending van artikel 2, j° van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van het adagium «patere legem quam ipse fecisti»”.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift beiden aan dat zij opnieuw een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend omdat hun problemen nog steeds actueel zijn en zij niet kunnen terugkeren naar Somalië.

Bovendien benadrukken zij dat hun dochter, S., als vluchteling werd erkend en citeren de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in haar hoofde. Zij voeren aan dat zij zich in een *“onmogelijke situatie”* bevinden. Enerzijds kunnen zij niet terugkeren naar Somalië vanwege de status van hun dochter, anderzijds kunnen zij geen gezinshereniging aanvragen. Verzoekers citeren immers uit artikel 10, § 1, 7°, van de Vreemdelingenwet en stellen dat *in casu* hun dochter België niet is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, zodat zij zich hier niet op kunnen beroepen.

Verzoekers citeren uit informatie van het Kruispunt Migratie en het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de commissaris-generaal een beleidswijziging heeft doorgevoerd wat betreft de erkenning van ouders die een verzoek om internationale bescherming indienen in naam van hun dochters die vrouwelijke genitale verminking (VGV) vrezen. Verzoekers menen dat, aangezien de commissaris-generaal expliciet toegeeft dat het om een beleidswijziging gaat, zij er op het moment van het indienen van hun verzoeken om internationale bescherming *“nog steeds rechtmatig op [konden] vertrouwen dat het CGVS haar eigen publiek gecommuniceerde regels zou nelevan (Patere legem quam ipse fecisti).”* Zij wijzen er verder op dat hun verzoeken om internationale bescherming ontvankelijk werden verklaard, wat er volgens hen op duidt dat de commissaris-generaal aanvankelijk van oordeel was dat hun verzoeken nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maakten dat verzoekers dat zij in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stellen dan ook: *“Nu plots meent de verwerende partij dat dit niet langer het geval is. De vraag is waarom...Bovendien is het retroactief wijzigen van een beleidslijn in strijd met het beginsel Patere legem quam ipse fecisti.”*

Verzoekers voeren aan dat zij in eigen naam en naam van hun dochter een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk duidelijk aangaven te vrezen voor de besnijdenis van hun dochter. Verzoekers menen dat de commissaris-generaal *“op flagrante wijze”* de materiële motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met de vluchtelingenstatus van hun dochter. Dit vormt nochtans een van de hoofdredenen waarom verzoekers nieuwe verzoeken om internationale bescherming indienden. Zij benadrukken nog dat de commissaris-generaal erkende dat er in hoofde van hun dochter een ernstig risico op VGV bestaat en haar erkende als vluchteling.

Waar de commissaris-generaal meent dat er *in casu “specifieke elementen”* voorhanden zouden zijn die het zouden rechtvaardigen om de dossiers van verzoekers en hun dochter apart te behandelen en de dochter te erkennen als vluchteling doch hun verzoeken om internationale bescherming af te wijzen, betogen verzoekers dat, indien de commissaris-generaal meent dat er een nood aan internationale bescherming in hoofde van hun dochter, er tevens – conform het *“beginsel van familiale eenheid”* eveneens een nood aan bescherming bestaat in hun hoofde.

Bovendien wijzen verzoekers erop dat hun dochter erkend is als vluchteling en onmogelijk kan *“terugkeren”*. Zij wijzen erop dat zij de ouders en wettelijke vertegenwoordigers zijn van het kind en verantwoordelijk zijn voor diens opvang, opvoeding en opleiding. Zij betogen dan ook dat de commissaris-generaal, die hun verzoeken om internationale bescherming apart van hun dochter behandelde en aan de ene internationale bescherming gaf en de andere simpelweg *“aan [hun] lot over laten”*, klaarblijkelijk

het hoger belang van het kind uit het oog verliest. De commissaris-generaal betwist immers niet dat verzoekers de ouders zijn van een erkende vluchteling, noch dat zij een gezin vormen.

Verzoekers stellen dat er *“in het verleden reeds een gelijkaardige discussie plaats[vond], waarna het CGVS besliste tevens de ouders mee te erkennen”*. Zij verwijzen hierbij naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad. *In casu* menen zij dat kan worden gesteld dat zij *“refugié sur place”* zijn sinds de geboorte van hun dochter. Zij menen ook dat moeilijk kan worden gesteld dat de vrees van hun dochter niet de vrees is als ouders. Bovendien voeren zij aan dat de commissaris-generaal van het statuut van hun dochter een *“lege doos”* dreigt te maken als zij geen *“afgeleid statuut”* krijgen. Er kan immers moeilijk van hen worden verwacht dat zij hun dochter in België bescherming geven als zij hier niet mogen zijn.

Verzoekers wijzen op het principe van *“familiale eenheid”* en halen artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 aan. Zij wijzen erop dat het gezin nog niet bestond voor aankomst in België, daar verzoekster pas in België bevallen is van haar dochter, doch dat zij op heden een gezin vormen en samen voor het kind zorgen. Aldus dient rekening te worden gehouden met deze familiale eenheid. Zij betogen dat de huidige beslissingen hun verplichten voor eeuwig gescheiden te worden van hun kind, wat eveneens een flagrante schending inhoudt van de rechten en het hoger belang van het kind. De commissaris-generaal ontnemt verzoekers immers elke mogelijkheid om voor hun kind te zorgen. Verzoekers herhalen dat zij als onderdeel van het kerngezin wel degelijk in aanmerking komen voor bescherming omwille van de familiale eenheid. Zij verwijzen naar artikel 2, j°, van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 en menen dat er *“wel degelijk sprake [is] van een Europeesrechtelijke implementatie van de bescherming van gezinseenheid ten voordele van de ascendenten van minderjarige vluchtelingen.”*, hoewel zij stellen dat het niet duidelijk is of dit een afgeleid vluchtelingenstatuut dient in te houden. Verzoekers verwijzen hierbij naar het arrest *“Ahmedbekova”* van het Europese Hof van Justitie van 4 oktober 2018. Zij besluiten hieruit dat *“Het is de lidstaten volgens het Hof aldus toegestaan om de vluchtelingenstatus toegekend aan een gezinslid uit te breiden tot de andere gezinsleden, mits zij niet onder de uitsluitingsgronden vallen en hun situatie, wegens de behoefte om het gezin in stand te houden, een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming.”*

Verzoekers voeren nog aan dat de bestreden beslissingen de vluchtelingenstatus van de dochter dreigen te ondermijnen, gezien deze ervoor zorgt dat zij haar dochter geen menswaardige opvoeding kunnen geven omdat zij in België niet kunnen werken noch toegang zullen hebben tot enige bijstand. Daarnaast wordt er volgens verzoekers tevens aan voorbijgegaan dat de bestreden beslissingen impliceren dat hun dochter zal opgroeien zonder ouders en dat *“nochtans moet de Richtlijn conform het hoger belang van het kind worden gelezen - considerans 18 van de Richtlijn”*. Zij achten de bestreden beslissingen tevens in strijd met het Kinderrechtenverdrag en verwijzen naar informatie van UNHCR met betrekking tot de *“eenheid van gezin”*. Zij benadrukken dat gezinshereniging is uitgesloten voor verzoekers, gezien dit niet mogelijk is tussen een ouder en een begeleide minderjarige, zoals *in casu*.

Verzoekers besluiten dat, indien de commissaris-generaal VGV dermate *“belangrijk”* vindt dat daaruit voor de dochter een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid, het *“onbegrijpelijk”* is dat zij de vluchtelingenstatus nadien weigert door de ouders niet als *“réfugiés sur place”* te beschouwen. Het hoger belang van het kind verantwoordt *in casu* immers ook een statuut voor de ouders, aldus verzoekers.

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers het artikel *“Beleid CGVS als RvV een kind erkent als vluchteling en de ouders niet”* van Kruispunt M-I en Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 25 september 2014 (stuk 3) toe aan de verzoekschriften.

3.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3. In het kader van verzoeksters eerdere verzoeken om internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekster niet aantoonde noch aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Somalië en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan en die zij aanhaalt te zullen hebben bij een terugkeer

naar Somalië omwille van haar huwelijk met M.Y.M., die lid is van een minderheidsclan (RvV 11 oktober 2016, nr. 176 071 en RvV 13 december 2018, nr. 213 953).

In het kader van onderhavig, vierde verzoek volhardt verzoekster in de eerder afgelegde verklaringen met betrekking tot haar Somalische nationaliteit, haar herkomst uit Hiraan, de redenen waarom zij Somalië zou zijn ontvlucht en haar verklaring dat zij bij een terugkeer naar Somalië vervolging vreest omwille van haar huwelijk met M.Y.M., die lid is van een minderheidsclan. Het feit dat verzoeksters voorgehouden herkomst uit Somalië en problemen in het kader van de eerdere verzoeken om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden geapprecieerd, laat op zich toe vast te stellen dat de argumentatie en beoordeling van deze eerdere verzoeken niet kan worden gewijzigd.

De Raad is immers niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moet worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift louter volhardt dat de problemen die zij uiteengezet heeft in het kader van haar eerdere verzoek om internationale bescherming nog steeds actueel zijn, brengt zij in het kader van huidig vierde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan die op zekere wijze aantonen dat die eerdere beslissingen anders zou zijn geweest indien deze ten tijde van die eerdere beoordelingen zouden hebben voorgelegen.

Waar verzoekster thans in het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming nog een attest neerlegt waaruit blijkt dat zij een vrouwelijke genitale verminking (VGV) heeft ondergaan (administratief dossier verzoekster, Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 15, nr. 1) en nog aanvoert dat zij vreest om bij een terugkeer naar Somalië te worden herbesneden indien zij in België een hersteloperatie ondergaat, merkt de Raad andermaal op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Somalië. Het is aan verzoekster om tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade ten aanzien van Somalië omwille van haar VGV.

In het kader van verzoekers eerdere verzoeken om internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat verzoeker zijn voorgehouden herkomst uit de stad Baardheere in Somalië niet aantoonde of aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan. Bovendien werd in het kader van verzoekers vijfde verzoek om internationale bescherming nog geoordeeld dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Somalië een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van zijn huwelijk als lid van een minderheidsclan met A.F.K., die lid is van een meerderheidsclan (RvV 4 juli 2016, nr. 171 247 en RvV 13 december 2018, nr. 213 954).

In het kader van onderhavig, zesde verzoek volhardt verzoeker in de eerder afgelegde verklaringen met betrekking tot zijn haar herkomst uit Baardhere en de redenen waarom hij Somalië zou zijn ontvlucht. Het feit dat verzoekers voorgehouden herkomst in Somalië en problemen in het kader van de eerdere verzoeken om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden geapprecieerd, laat op zich toe vast te stellen dat de argumentatie en beoordeling van deze eerdere verzoeken niet kan worden gewijzigd.

De Raad is immers niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moet worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift louter volhardt dat de problemen die hij uiteengezet heeft in het kader van zijn eerdere verzoek om internationale bescherming nog steeds actueel zijn, brengt hij in het kader van huidig zesde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan die op zekere wijze aantonen dat die eerdere beslissingen anders zou zijn geweest indien deze ten tijde van die eerdere beoordelingen zouden hebben voorgelegen.

Waar verzoekers beiden nog verwezen naar het overlijden van hun dochter Sa. en verzoeker een geboorte- en overlijdensakte neerlegde van Sa. (administratief dossier verzoeker, Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 13, nrs. 1 en 3), merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen terecht oordeelden dat verzoekers' wens om in België te blijven omdat hun dochter Sa. hier overleed en werd begraven geen grond opleveren voor het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers sturen met dit betoog aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (cfr. HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

Daarnaast voeren verzoekers beiden aan dat zij niet kunnen terugkeren naar Somalië uit vrees voor de besnijdenis van hun dochter. Verzoekers wijzen er in hun verzoekschrift op dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hun dochter S. door de commissaris-generaal als vluchteling werd erkend. Dit houdt een schending in van het principe van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind.

Overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Herschikking) luidt als volgt:

“Het “belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit”.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal inderdaad afzonderlijke beslissingen nam in hoofde van verzoekster en haar dochter S., en de hoedanigheid van vluchteling van S. werd erkend. De commissaris-generaal gaf in de bestreden beslissingen aan dat: *“In verband met uw minderjarige dochter S., die van Somali etnie is en waarvan u verklaart dat ze geboren is op 4 juli 2019 in Edegem, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Hoewel geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde Somalische nationaliteit van uzelf heb ik, rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage bij meisjes van Somali etnie, ongeacht het land waarvan zij afkomstig zijn, het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.”*

De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”*.

Artikel 23, derde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. En volgens artikel 23, vierde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU kunnen *“de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde”*. Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoeken om internationale bescherming en de beoordeling van deze verzoeken om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet.

Uit het door verzoekers geciteerde arrest *“Ahmedbekova”* blijkt eveneens dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU de lidstaten niet verplicht om de gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, dezelfde status te verlenen als deze persoon. Uit dit artikel vloeit immers voort dat de Richtlijn *“ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden.”* Uit dit arrest blijkt verder nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarmee moet worden bepaald of, rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een status (HvJ 4 oktober 2018, *“N.R.K. Ahmedbekova een R.E.O. Ahmedbekov”*, overweging 48 e.v. en 68).

De vaststelling dat er in hoofde van verzoekers' dochter S. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoekers' verzoeken om internationale bescherming, dat zij geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maken, zelfs indien rekening wordt gehouden met de familieband met hun dochter.

Verzoekers kunnen zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van hun dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij beogen dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot hen moet worden uitgebreid.

Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar Somalië omwille van het feit dat zij niet willen dat hun dochter wordt besneden.

Verzoeksters verklaring dat zij zou gedood worden indien zij weigert om haar dochter te laten besnijden (administratief dossier verzoekster, *“Verklaring volgend verzoek”*, stuk 18, p. 2), betreft een blote bewering. In deze merkt de Raad nog op dat zij verzaakte aan haar medewerkingsplicht door haar werkelijke herkomst niet aan te tonen, terwijl enkel kan blijken dat verzoekster niet afkomstig is uit Somalië. Uit het administratief dossier blijkt voorts nog dat de sociale normen door de moeder en vrouwelijke leden van de families worden opgelegd (Landeninformatie, stuk 15, nrs. 1-2). Aldus is verzoekster als moeder de voornaamste persoon in het leven van haar dochter inzake de beslissing tot haar besnijdenis. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niet meewerkt en bewust informatie achterhoudt, terwijl niet de Belgische staat maar verzoekster controle heeft over de vrouwelijke genitale verminking van haar dochter.

Indien het hoger belang van het kind niet ter discussie staat (overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU) dan dient verzoekster *in concreto* aannemelijk te maken dat dit evenzeer haar bezorgdheid is door minstens aan haar medewerkingsplicht te voldoen. De oprechtheid van verzoeksters bewering haar dochter te willen beschermen tegen besnijdenis kan echter niet blijken uit verzoeksters handelwijze nu ze de noodzaak en de aard van bescherming en de wijze waarop dit kan gebeuren in haar werkelijke regio van herkomst verbergt en verzwijgt.

De Raad meent dat de door verzoekers' neergelegde documenten geen ander licht werpen op deze beoordeling. De door verzoeker neergelegde geboorteakte van S. (administratief dossier verzoeker, Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 13, nr. 2) kan enkel aantonen dat verzoekers de ouders

zijn van S., hetgeen niet wordt betwist. Het door verzoekster neergelegde medisch attest in hoofde van hun dochter S. (administratief dossier verzoekster, Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 15, nr. 2) bewijst dan weer slechts dat hun dochter niet besneden is, hetgeen in onderhavige beslissing evenmin wordt betwist, doch evenwel geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers' nood aan internationale bescherming.

Het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of verzoekers internationale bescherming nodig hebben tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het is aan verzoekers om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. De bestreden beslissingen op zich houden geen schending in van het recht op een gezins- of familieleven.

In zoverre verzoekers in hun verzoekschrift nog aanvoeren dat voorgaande beoordeling van de Raad in strijd zou zijn met de rechtspraak van de Raad van State, wijst de Raad erop dat de Raad van State heeft geoordeeld dat: *"Artikel 23.2 van richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg "dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid". Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid, van richtlijn 2011/95 dat "onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn". De voornoemde bepalingen voorzien dus net de mogelijkheid dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet zelf deze beschermingsstatus niet krijgen doch dat hen overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel wordt gegeven die minder dan drie jaar geldig kan zijn."* (RvS 30 oktober 2018, nr. 242 828).

Verder blijkt uit de door verzoekers toegevoegde informatie dat zij de mogelijkheid hebben om een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan te vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Overeenkomstig de nationale procedures kunnen verzoekers een verblijfstitel bekomen en zij kunnen aldus gebruik maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. Ter terechtzitting worden verzoekers overigens geconfronteerd met het gegeven uit het Rijksregister dat zij over een A-kaart beschikken, geldig tot 24 maart 2021, zodat zij een verblijfsrecht hebben in België van meer dan drie maanden.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan, zoals verzoekers aangeven in het verzoekschrift, doordat te dezen geen gezinshereniging mogelijk zou zijn met toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet omdat hun kind in België geboren is en er steeds heeft verbleven (RvS 30 oktober 2018, nr. 242.828).

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

De kritiek op een zogenaamde beleidswijziging van de commissaris-generaal is dan ook niet relevant, gezien dit geen afbreuk doet aan voorgaande beoordeling van de Raad die is gemaakt op grond van alle feitelijke en juridische gegevens van de zaak. Tot slot wenst de Raad te benadrukken dat een zogenaamde beleidslijn geen juridisch bindende kracht heeft.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat het hoger belang van het kind zal worden geschonden door de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal omdat zij hierdoor niet in staat zouden zijn om hun dochter een menswaardige opvoeding te geven of dat hun dochter zal opgroeien zonder ouders, merkt de Raad op dat verzoekers hiermee geen nood aan internationale bescherming aantonen. *In casu* werd geen beslissing genomen over verzoekers' dochter, noch een verwijderingsbeslissing door de minister of zijn gemachtigde, zodat het betoog op dit punt niet dienstig is.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Voor de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet lopen, een verwijzing naar het asielrelaas evenmin volstaan. Zij moeten enig verband met hun persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Uit de bespreking van verzoeksters asielrelaas blijkt dat zij haar nationaliteit, reële verblijfssituatie en leefomstandigheden voor haar aankomst in België niet kan verduidelijken. Verzoekster maakt hierdoor zelf het bestaan van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Verder staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gelet op het feit dat verzoeker de beweerde herkomst uit Baardhere, in het district Baardhere in de provincie Gedo in Somalië niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in zijn hoofde dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Somalische nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer verzoeker op dit punt uitdrukkelijk werd aangesproken tijdens het persoonlijk onderhoud en dus de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 2-4).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekers vragen *in fine* van de verzoekschriften de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP